

Statsregnskab og paasee, at samtlige Statens Indtægter deri ere blevne opførte, og at ingen Udgift udenfor Finantsloven har fundet Sted, samt at det aarlige Statsregnskab med Revisorernes Bemærkninger derefter skal forelægges Rigsdagen, som med Hensyn til samme tager Beslutning. Dersom nu det ærede Udvalg selv havde kunnet fastholde de Ord i disse Paragrapher i deres fulde Strengthed, hvorefter ingen Udgift maa afholdes, der ikke er hjemlet i Finantsloven, saa kunde jeg snarere forstaae, at man kunde opstille den almindelige Sætning, som man har villet gjøre gjældende med Hensyn til Virkningen af Rægtelsen af en Esterbevilling i Tilfælde, hvor en Overfridelse af Finantsloven havde fundet Sted; men det ærede Udvalg, det ærede Thing og Rigsdagen have jo atter og atter erkjendt, at det ikke blot er i Finantsloven, at Udgifterne kunne finde deres Hjemmel, men at man er aldeles nødsaget til i den Henseende at antage en liberalere Fortolkning af Ordene, og man har derfor været enig om, at hvad der kan skee ved Finantsloven ogsaa kan skee ved Tillægsbevillingslove. Dette mener jeg viser allerede, at det er umuligt i dette Tilfælde at holde sig til Ordene med en Strengthed, som man overhovedet heller ikke let i andre Tilfælde kan gjennemføre. Dersom vi ville lægge Mærke til, hvorledes Grundloven i det Hele er affattet, ville vi see, at den i mangfoldige Punkter er affattet med en Klarhed, som gjør, at Meget nødvendigvis maa være overladt til en senere constitutionel Udvikling ad practisk Veie. Ville vi i forskellige Retninger sammenligne den danske Grundlov med f. Ex. den svenske Forfatningslov, saa vil Enhver kunne forstaae, hvad jeg meget godt minde, nemlig at man i Sverrig, dengang Grundloven var under Forhandling her, i høi Grad undrede sig over, at vi havde troet at kunne afgjøre mangfoldige af de vigtigste daglig forekommende Forretningsspørgsmaal ved nogle faa Paragrapher. Det forekom dem besynderligt, at man kunde overlade saameget til en senere Udvikling, at man i Grundloven vilde indskrænke sig til at henstille nogle faa enkelte Sætninger og havde den Tro, at man senere i Anvendelsen vilde kunne finde det rette Sup-

plement. Denne Veie har man, som sagt, ikke blot fulgt i det her omhandlede Tilfælde, men i mange; man har opstillet Hovedsætningerne og støttet paa, at de senere vilde finde deres naturlige Udvikling. At forstaae Ordene i §§ 52 og 53 efter deres fulde Strengthed lader sig derfor ikke gjøre. Men sæt at Noget vilde gjøre det, hvad bliver saa Følgen? Man kommer dog ikke videre end til at spørge, hvad da Meningen er med den sidste Sætning i § 53: „det aarlige Statsregnskab med Revisorernes Bemærkninger forelægges derefter Rigsdagen, som med Hensyn til samme tager Beslutning.“ Dersom vi tage Ordene i disse Paragrapher saa strengt, saa bliver Spørgsmaalet: hvilken Beslutning er det, der skal tages, og hvad Betydning har den? Grundlovens § 53 siger ikke, hvilken Betydning den Beslutning har, som tages; der staaer paa ingen Maade og kan paa ingen Maade antages, at Beslutningen skulde kunne fuldbyrdes med Domsstraf; det bliver altsaa under alle Omstændigheder nødvendigt efter Grundlovens hele Tankegang at undersøge, hvad Betydning Beslutningen har, om den navnlig i paakommende Tilfælde bliver Andet end et Forbehold, som senere i fornødent Fald kan finde sin Prøvelse under en Rigsretssag. Selv om man altsaa vilde tage den allerstrengeste Fortolkning, bliver Resultatet alligevel blot, at vi standse ved Spørgsmaalet om Fortolkningen af den Passus, som indeholder Complementet til hele det Foregaaende, ved Spørgsmaalet om Betydningen af den Beslutning, der maatte blive tagen. Men vi kunne, som alt paavist, ikke paa den Maade holde os til Ordene. Saaledes har man længe haft Tillægsbevillingslove, og man har i den sidste Tid begyndt paa, ved saadanne Love, som efter deres hele Character aldeles ikke nærmest ere Tillægsbevillingslove, at tilføie en Bemyndigelse til Udbetaling, Noget, man i mange Aar ikke har tænkt paa. Udvalget anerkjender selv, at i de Tilfælde, hvor en Udgift er bevilget i en anden Lov end i Finantsloven, er Alt i den fuldstændigste Orden. Det er nu allerede een Undtagelse. Men vi komme da og meget naturligt til den anden Undtagelse, som efter min Mening ligesom maa gjøres, nemlig hvor